

disse Supplementslove ere blevne til andet end Forslag. Den foreløbige Betænkning er først kommen for nylig, og den foreslaar meget vidtgaaende Ændringer. Og har Udvalget maattet være Maaneder om at stille disse Ændringsforslag op, kan der dog vist ikke siges noget ondt om, at Justitsministeren maa have Uger til nærmere at gennemarbejde Konsekvenserne af de stillede Ændringsforslag. Før efter Paa-ske vil der i hvert Fald ikke kunne blive Tale om Ministerkonference angaaende disse Supplementslove, og saa er dog i hvert Fald det meste af Rigsdagssamlingen gaaet.

Hvad saa Spørgsmaalet om „Udrensningen“ angaar, ser jeg ikke, at der fra dette Ministeriums Side er forsømt noget, og man bebrejder os jo i øvrigt heller ikke, at der er forsømt noget. Der bliver sagt, — jeg tror, det var af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) —, at jeg har brugt Kriminalretten som Skurekone. Ja, jeg har tilladt mig at anvende Kriminalretten i et Par Tilfælde, hvor et Injuriessøgmaal aldeles ikke vilde kunne føre til Sandhedens Oplysning, saaledes som Injuriessøgmaal næsten aldrig kunne. Sagen er jo nemlig den, at det under et Injuriessøgmaal i Regelen ikke drejer sig om, hvad der er Sandhed, men om, hvorvidt der i enkelte Tilfælde er brugt et Ord, der ikke kan staa for Straffelovens Vurdering. Man faar ikke den sande Sammenhæng med Sagen oplyst gennem et Injuriessøgmaal. Jeg har i 2 Tilfælde forsøgt at faa en Sags sande Sammenhæng oplyst gennem Kriminalretten. Det ene Tilfælde er det, der angik min højtærede Kollega, Landbrugsministeren, hvor det fuldtud lykkedes at faa oplyst, at det var ganske utilbørlige Bagvaskelser, han havde været Genstand for. (Latter). Der blev sagt om den højtærede Landbrugsminister, at han skulde have vidst Besked med Albertis Bedragerier. Det var det, man vendte det til. Det var det; for det andet, mine Herrer, vilde ingen Mennesker have opholdt sig ved, at en Mand maaske ved en Lejlighed er kommen til at sige „vidst“, hvor han skulde have sagt „anet“. Det vilde aldrig nogen alvorlig Mand have opholdt sig ved. Hvis det er Højre, der nu retter Anklagen, saa beder jeg det tænke paa, at der er et Medlem af Folketingets Højre, endda et meget prominent Medlem af Folketingets Højre, om hvem det er bevist, at han har gjort akkurat det samme. Jeg bebrejder ham det ikke i mindste Maade; hvis ikke det var sket, som er sket

i denne Sag, vilde det til enhver Tid kunne have hændt mig, at jeg kom til at sige: Dette med Alberti har jeg vidst et Par Aars Tid. Sagen er den, at jeg havde hørt Rygter, og ex post, bagefter, naar man har faaet at vide, at Rygterne ere sande, er det meget menneskeligt forklarligt, at man havde kunnet komme til at bruge Udtrykket „vidst“, hvor man skulde have sagt: Jeg havde hørt om Rygter. Beskyldningen for at have valgt et forkert Ord ved denne Lejlighed er virkelig ikke noget, som man vilde angribe en Mand for.

Det andet Tilfælde, hvor jeg nu søger ved Kriminalrettens Hjælp at faa oplyst den sande Sammenhæng, det er med Hensyn til „Kristeligt Dagblad“s Forhold til Detektivbureauerne. Et Injuriessøgmaal her vilde kun føre til en Dom, hvorved Pastor Matthiesen som Redaktør for „Kristeligt Dagblad“ enten vilde blive frifundet eller dømt — hvilken af Delene kan jeg ikke paa Forhaand sige noget om. Men om Dommen fører til det ene eller det andet, er mig fuldkomment ligegyldigt, og det vilde ogsaa være hele Offentligheden ligegyldigt. Det, det har Interesse at faa at vide, er, hvem der har staaet bagved, hvem der har brugt dette Organ og dette Menneske til hele den Forfølgelse, der har fundet Sted. Lad os faa det at vide. Det er ikke urimeligt, at Kriminalretten kan anvendes dertil, saa meget mere som der er al Grund til at tro, at der ogsaa kan være Tale om noget kriminellet fra de paagældende Detektivbureauers Side, idet der kan være Tale baade om Pengeafpresning og Forseelse begaaet derved, at de ikke optræde som private Detektiver, men som Medlemmer af det officielle Politi og de officielle Opdagelsesbetjente. Der er derfor i dette intet Misbrug af Kriminalretten. Hvis der havde været noget saadant, vilde sikkert Politidirektøren og Justitiarius i Kriminalretten heller ikke have ladet nogen Sag blive indledet.

Saa vendte det ærede 2det Medlem for 2den Kreds sig mod mig uhyre dydig forarget paa Privatbankens Vegne. Den blev nu forurettet, Privatbanken er nu den forfulgte Uskyldighed. Denne Bank, som er optraadt paa en saadan Maade overfor Storforsbryderen Alberti, at det kun er ved den i mildeste Tilfælde fuldkomne Blindhed, som denne Banks ene Leder har lagt for Dagen overfor Alberti, at det er blevet muligt for ham at bedrage de sjællandske Bønder for 15 Millioner. Det er et Faktum, som ikke lader sig omstøde, at hvis Pri-